

NYHETSBRÉV 2:2010

(Publicerat 2010-05-22)

I. Tankar kring en bra bok av David Spangler

Alla som har fastnat för Alice A. Baileys böcker har i allmänhet drabbats av den där överväldigande upplevelsen av böckernas vederhäftighet. Att undervisningen känns utomordentligt trovärdig och sann även om den egna förmågan till intuitiv och upplevelsemässig verifikation bara täcker en tämligen ringa del av det väldiga stoffet. Det är med andra ord lätt att bli troende, och betrakta Tibetanen som en verkligt solid auktoritet.

Det är säkerligen vissheten om denna risk som ligger bakom att Tibetanen i förordet till böckerna säger:

öDe böcker, som jag skrivit, sänds ut utan anspråk på att bli accepterade. De är kanske eller kanske inte korrekta, sanna och användbara. Det är ni som skall avgöra om de är sanna genom praktisk tillämpning och genom att använda er intuition. Varken jag eller A.A.B. har det minsta intresse av att få böckerna utropade som inspirerade verk, eller av att någon andlöst talar om dem som ett verk av en av Mästarna. Om böckerna framställer sanningen på ett sådant sätt att den blir en naturlig fortsättning av den sanning som redan finns i världens läror, och om de höjer den andliga strävan och viljan att tjäna från det emotionella planet till det mentala (det plan där Mästarna *kan* bli funna), då har de tjänat sitt syfte. Om den förmedlade undervisningen framkallar ett gensvar i det upplysta sinnet hos den som arbetar i världen, och åstadkommer att hans intuition plötsligt bryter fram, då skall han acceptera undervisningen, men inte annars. Om utsagorna kan bekräftas eller bedömas vara sanna utifrån analogilagen, då är allt gott och väl. Men är det inte så, skall den studerande ej acceptera vad som sägs.ö

Men trots detta memento kvarstår faktum att det genom åren har byggts upp en mäktig glamour kring Tibetanen som andlig auktoritet. Ett viktigt uttryck för denna glamour är den form som undervisningen kring Tibetanens filosofi ofta får, nämligen strävan att verkligen försöka förklara filosofin ifråga som ett sammanhängande lärosystem. Undervisningssträvanden som tillspetsat uttryckt får en karaktär av den esoteriska filosofins motsvarighet till teologiska klagöranden av lärans centrala trossatser. Det blir något av katekesstudier över det hela. Syftet blir att eleverna skall lära sig att koppla intellektets grepp om den esoteriska läran.

Detta har förstas en vällovlig sida. Det är definitivt bättre att ha en intellektuell förståelse än att inte ha någon förståelse alls. Men Tibetanens s.k. lära lägger inte tyngdpunkten vid den intellektuella sidan av saken. Han har inte skrivit alla sina böcker för att odla en grupp av experter på esoterik som med ett näst intill akademiskt förhållningssätt ägnar sig åt att visa upp och imponera med sin djupa intellektuella förtrogenhet med tankesystemets alla facetter.

Visst har det sina fördelar att vara intellektuellt bevandrad i tankesystemet i fråga. Men om intellektet får sista ordet i frågan om vad Tibetanen står för så är det garanterat att detta sista ord är ett missförstånd. Intellektet kan inte göra annat än att missa den springande punkten i Tibetanens framställning. Tibetanen

skriver nämligen för intuitionen och för det intellekt som är underordnat en levande intuition.

Detta betyder att Tibetanens undervisning ó trots alla utmaningar för intellektet som den verkar innehålla ó framförallt handlar om att öppna upp intuitionen för livets inre och subjektiva dimensioner. Den som verkligen förstår Tibetanens undervisning har alltså inte efter år av envetet läsande trimmat sitt intellekt till den grad att det skulle gå att med framgång ställa upp i tiotusenkronorsfrågan i ämnet Tibetanens esoteriska filosofi. Utan det handlar om lära sig att leva ett inrestyrt liv, ett liv styrt och gestaltat utifrån den insikt som en levande intuition förmedlar. Det handlar om att leva i själens ljus.

Det finns en passus i Jakobsbrevet i Nya testamentet som måhända överraskande ger en intressant belysning av problemet.¹ Där diskuterar författaren det viktiga i att vara ordets ögörareö och inte bara dess öhörareö. Och det är uppenbart att han menar att den som hör men inte gör ägnar sig åt andligt självbedrägeri.

Om man ger denna ståndpunkt en ytlig kyrklig tolkning så kan man ju tro att Jakob varnar sina läsare för att lyssna så förstrött på en predikan att den går som det heter in i det ena örat och ut ur det andra, dvs. inte får någon bestående verkan. Men det finns en djupare tolkning som helt enkelt syftar på att det som gör att man blir en person som i andligt avseende hör men inte gör är ens intellekt. Det är nämligen så att när intellektet kommer i beröring med intellektuellt krävande andliga teorier så finns det en risk att det kröker sig in mot sig själv. Och när det i denna manöver lyckas övertyga sig om att det har en bättre intellektuell förståelse än andra faller det lätt för frestelsen eller glamouren att också tro sig vara andligare än andra.

Men ett intellekt som är fångat av denna glamour snurrar kring sig självt i högmodigt teoretiserande. Här kan man alltså tala om att höra, och i all synnerhet höra på sina egna tankar och tolkningar. Men har man ett sådant instängt och kring sig självt kretsande intellekt så blir det minst sagt si och så med den mottaglighet för intuitionen som krävs för att man skall kunna bli en görare, en person som med öppet hjärta finner uttryck i sitt liv för själens ljus.

Få har uttalat sig så skarpt mot den här typen av öhörareö som Jesus gjorde i det som kallas hans verop över de skriftlärdé och fariséerna. Han var så trött på att de upprätthöll ett sken av godhet och insiktsfull rättrogenhet (att de alltså trodde sig vara andligare än andra) att han bl.a. sade: öVe eder, I skriftlärdé och fariséer, I skrymtare, som ären lika vitmenade gravar, vilka väl utanpå synas prydliga, men inuti äro fulla av de dödas ben och allt slags orenlighet! Så synens ock I utvärtes för människorna rättfärdiga, men invärtes ären I fulla av skrymteri och orättfärdighet.ö²

Men om det nu är så att syftet med Tibetanens undervisning är att väcka intuitionen, är det då inte kontraproduktivt att den är så intellektuellt komplicerad att många inte tycker sig klara av att läsa hans böcker, medan andra

¹ Jak. 1: 21-25.

² Matt. 23: 27-28.

blir intrasslade i sitt eget intellekts högmodiga lust att framstå som öskriftlärdäo på esoterikens område? Detta är en mycket intressant fråga som har ett klart och enkelt svar. Verklig intuition, en intuition som förmedlar själens ljus och insikt kräver ett högt utvecklat intellekt med dess förmåga till urskillningsförmåga och skarp analys.

Det finns mycket på den öändliga marknadenö som utges för att vara uttryck för verklig intuition, och som också sägs väcka denna intuition. Men som i realiteten handlar om astralplansfenomen av varierande slag. Detta betyder kort och gott att företrädarna för den här typen av intuition inte har haft den intellektuella skärpa och urskillningsförmåga som gör det möjligt för dem att skilja mellan verklig själskontakt och diverse upplyftande astrala fenomen och upplevelser.

Det som är storheten med Tibetanens undervisning är att om man orkar ståga sin intellektuella panna blodig mot den intellektuellt och på andra sätt krävande undervisningen utan att fastna i glamouren att det hela handlar om något som ytterst sett skall förstås och omfattas av ens intellekt kan det benådade ögonblick inträffa då porten till den verkliga intuitionen öppnar sig. Det ögonblick då ens intellekt samtidigt visar sig vara kapabelt till den urskillningsförmåga som gör att inflödet av själens ljus blir kompentent förvaltad i ens liv.

För några månader sedan publicerades en mycket intressant bok som belyser flera aspekter av det yttersta syftet med Tibetanens undervisning. Den är skriven av David Spangler och har titeln *Subtle Worlds: An Explorer's Field Notes* (Lorian Press, 2010)³. David Spangler är kanske mest känd för sina år som andlig lärare vid Findhorn (www.findhorn.org) i början på sjuttioalet. På den tiden visade Spangler sin förtrogenhet med Tibetanens filosofi genom att ibland använda åtminstone delar av hans terminologi. Men under sin fortsatta gärning som andlig lärare har Spangler utvecklat ett eget förhållningssätt. Han hör alltså inte till den grupp av internationella lärare i esoterik som försöker förmedla intellektuell insikt om Tibetanens lära. Men när det gäller djupförståelse av Tibetanens filosofi har han kommit längre än de flesta.

Därför är det ytterst fascinerande att ta del av Spanglers bok som är upplagd som rapporter från ett inre fältarbete. Den handlar alltså om Spanglers upptäcktsfärder i det inre subjektiva landskapet. Tibetanen är ju mycket noga med att särskilja det han kallar öhögre och lägre psykismö, där den lägre psykismen handlar om ordinär spiritualistisk transmedialitet och andra besläktade tillstånd medan den högre psykismen handlar om ett slags mental-intuitiv, telepatisk kontakt med de subjektiva dimensionerna. En kontakt som ömedietö i fråga inte upprättar i något slags sin egen individualitet och medvetenhet utsläckande transtillstånd utan som i stället sker medvetet. Tibetanens uppfattning om dessa båda typer av psykism är glasklar. Den lägre psykismen avråder han bestämt ifrån. Han rekommenderar i mycket klara ordalag alla som har en fallenhet för olika former av transmediala och liknande tillstånd att upphöra med denna verksamhet och i stället inrikta sig på att utveckla och använda sitt intellekt.

³ Kan köpas direkt från Lorian Press (<http://lorian.org/booklist.php>) eller i den vanliga bokhandeln eller från internetboklådorna, t.ex. www.adlibris.com/se/product.aspx?isbn=0936878266 och www.bokus.com/b/9780936878263.html?pt=search_result&search_term=subtle%20worlds.

När det gäller den högre psykismen så har han en annan inställning. Det var ju t.ex. genom just högre psykism som Alice Bailey kunde fullgöra sin uppgift att nedteckna Tibetanens böcker. Helen Schucman använde också denna process när hon nedtecknade *En kurs i mirakler*.⁴ Och David Spangler behärskar själv denna typ av högre psykism. Sin egen främsta kontakt har han valt att kalla John.

Men det är samtidigt viktigt att understryka att Tibetanen inte hävdar att det är den högre psykismen som är målet med hans undervisning. Det centrala är i stället betoningen på intuitionen och den djupa själsinsikt som intuitionen kan förmedla, och som den fullt själsgenomsyrade personligheten kan omsätta i praktisk handling. Och Tibetanen uttrycker med största klarhet att öintuitionen har inget samband med psykism, varken den högre eller den lägre.⁵ Den högre psykismen är däremot en färdighet som vissa kan utveckla på vägen mot full själsgenomsyrning. Och den kan förstås vara till utomordentlig nytta.

Det David Spangler gör i sin bok är att han med hjälp av sina färdigheter på den högre psykismens område redogör för sina upptäckter i den inre, subjektiva och icke-fysiska världen. Han formulerar emellertid inte en avancerad och detaljerad kosmologi med utgångspunkt från sina upptäckter utan som redan påpekats betraktar han sin bok som en sammanställning av fältrapporter från sina upptäcktsfärder i det inre.

För att förklara det yttersta syftet med sin framställning beskriver han den vanliga jordiska och påtagligt fysiska verkligheten som en komplex ekologi medan han kallar den icke-fysiska, subjektiva verkligheten för öjordens andra ekologiö. Det Spangler menar är alltså att den subjektiva verkligheten är minst lika komplex och sammanvävd till sin funktion som den vanliga jordiska ekologin. Och sedan understryker han att vår jordiska tillvaro inte består av två världar, en fysisk och en icke-fysisk. Utan det handlar om en enda integrerad och levande verklighet som vi människor på grund av våra varseblivningsbrister betraktar som två världar (en andlig, icke-fysisk och en fysisk), eller i vår materialistiska tid än oftare som en värld bestående enbart av den materiella tillvaron som på ett eller annat sätt också förklaras vara det verkliga ursprunget och förklaringen till vårt eget medvetande.

Såväl dualismen som den ensidiga materialismen gör människan dåligt skickad att förvalta sitt jordeliv. I vår okunnighet och begränsning förefaller vi för närvarande vara mycket målmedvetna i våra försök att ställa till med ekologiska, ekonomiska, sociala och politiska katastrofer av oanade dimensioner. Det Spangler vill göra med sin bok, och genom sin övriga livsgärning, är därför att bidra till helandet av klyftan mellan det inre och det yttre.

Detta arbete har två aspekter. Den första är att han vill ge hjälp och stöd för dem som är ämnade att gå den högre psykismens väg. Till den ändan har han ytterligare en bok på gång som kommer att beskriva träningen som han fick av John. En bok som kommer att ha titeln *Apprenticed to Spirit*. Och den andra

⁴ *En kurs i mirakler* (Regnbågsförlaget, 2007), www.regnbagsforlaget.com/bocker/en-kurs-i-mirakler-h-schucman.html eller www.adlibris.com/se/product.aspx?isbn=9185757012.

⁵ *Glamour: ett världsproblem* (Stiftelsen Tibetanens Bokfond, 2004), sid. 14.

aspekten är att han vill ge ett mera allmänt stöd för det han kallar ösubtil aktivismö. Det vill säga ett stöd för alla som känner sig kallade att vara instrument för att både själen och den inre subjektiva verklighetens öhjälpare av mänsklighetenö skall få större inflytande över hur vi människor faktiskt sköter våra mellanhavanden på jorden.⁶

För alla som är välbekanta med Tibetanens undervisning om den inre verklighetens existens och struktur och om visionen av en mänsklig medvetandeutveckling från ett personlighetscentrerat, själviskt och separatistiskt leverne till en fullt själsgenomsyrad personlighet som lägger all sin kraft i tjänandet av Mästarna och ashramet så är det uppenbart att David Spanglers bok (och gärning) hör till samma idéfamilj.

Han använder emellertid som redan nämnts inte Tibetanens terminologi, och kan därför inte ses som en av alla dessa öteologiskt orienteradeö och öskriftlärdäö uttolkare av esoteriken. Han sysslar alltså inte det minsta med intellektuella analyser av vad Tibetanen kan ha menat eller syftar på. Han nämner bara Alice Bailey en enda gång när han förklarar att hans bok inte är en bok om öesoterisk kosmologi eller psykologiö och att han rekommenderar alla med intresse för dylikt att t.ex. läsa Rudolf Steiner, Dion Fortune och Alice Bailey.

Och detta är på många sätt David Spanglers storhet. Han är helt enkelt ett föredöme genom att han visar alla som är någorlunda seriöst intresserade av esoteriken hur en fritt tänkande ande kan verka på detta område. Han förstår att i en ny tidsålder kommer inte det andliga livet att kretsa kring intellektuella utläggningar av en stadfäst tro på den esoteriska filosofins grundsatser utan kring en egen inre erfarenhet av och intuitiv kommunikation med själen och i en del fall också med medvetna hjälpare på den andra sidan. Och det är denna djupa personliga erfarenhet av den inre världen som sedan kan vägleda det tjänande som har kraft att skapa och upprätthålla en ny tidsålder.

⁶ Genom Lorian Association (<http://lorian.org/index.html>) leder David Spangler en omfattande utbildningsverksamhet.